

Najvyššia metóda komunikácie vo vesmíre
12.-15. apríla 1992
Skupinová meditácia v Hsihu na Formose

Říká se, že je šest ctností duchovní praxe – dávat na charitu, dodržovat pravidla, vydržet ponižování, pilně praktikovat, meditovat, a získávat moudrost. Existuje mnoho způsobů, jak dávat na charitu. Rozdávat štěstí a radost, dodávat odvahu a sílu, vychovávat ostatní, jak být lidskými bytostmi, a jak čelit, a zvládat nesnáze. Dávat na charitu také zahrnuje nabízení metody duchovní praxe, nabízet peníze, pracovní sílu nebo čas, a pomoci ostatním, když jsou naštvaní a něco potřebují. Je mnoho druhů pomoci. Přesto, že máme spoustu času, a již jsme dost meditovali, někdy se nám nechce pomoci někomu, kdo skutečně pomoc potřebuje. To je pro nás čas testu, skutečnou životní zkušeností, abychom viděli, zda jsme schopni uvést do praxe co jsme se naučili. Nebo nám někdo vyhubuje, a my se naštvěme. Vyhrneme si rukávy,

a řekneme:
„Co chceš?“
Například to může být tak. Začneme mít pocit, že jim musíme také ublížit, nebo vyhubovat. Nastává čas, kdy můžeme praktikovat pokoru, jak jsme se to učili. Ukáže se, zda jsme to zvládli. Není to tak, že si každý den přeříkáváme: „dávej na charitu, dodržuj pravidla, buď pokorný, pilně praktikuj, medituuj a získávej moudrost.“ Pak řekneme: „Teď znám šest kladných rysů duchovní praxe.“ Mnoho lidí si je takto přeříkává! To je důvod proč sem přijedou, a debatují se mnou: „Diamantová Súra říká... Zlatá Diamantová Súra říká... Zlatá Súra říká... pak Stříbrná Súra říká... Kamenná Súra říká.“ K čemu je dobré to říkat? Přeříkávat to je k ničemu, dělat to má význam. Myslíme si, že jsme něco v mnoha ohledech zvládli, ale ve skutečnosti to tak není. Protože jsme netrénovali během našich vzácných životů, proto, i když máme dobrý záměr, stejně řekneme: „Já vím, že musím dávat na charitu!

Všichni vědí, že se má dávat na charitu, proč to zase zmiňujete? Já už to vím!“ Víme to, ale neděláme to, protože jsme to nikdy nepraktikovali. Když vám tedy dám práci, je to pro vás. Nebuďte na to pyšní, nemyslete si, že pomáháte ostatním. Jestli to děláte dobře nebo špatně, nemusíte z toho být příliš šťastní nebo smutní. Je to jen druh lekce, kterou se učíte. Neděláte-li to dobře, pak víte, že se musíte vrátit a opět to pilně studovat. Musíme znát naše nedostatky, a za co bychom se měli stydět, pak budeme schopni růst. Pokud, kvůli vlastní pověsti, nebo naší touze po slávě a štěstí, zakryjeme naše nedostatky, pak se jistě budeme muset vrátit v dalším životě, a nést si s sebou tyto špatné vlastnosti. Pak není divu, že cokoli dobrého chceme udělat, se obrátí ve špatné. To proto, že jsme nevykořenili tuto nemoc, v tomto nebo minulém životě. Je to stejné, jako bychom živil, a ignorovali naši rakovinu,

protože se bojíme
bolesti při operaci.
Poté, co se dovědí,
že mají rakovinu,
nechtějí jít někteří lidé
k doktorovi,
protože mají strach –
strach z operace.
Nechtějí potvrdit
svou nemoc.
Vím, že jsou
takoví lidé.
Nechtějí si připustit,
že mají nemoc,
a nejdou k doktorovi
na vyšetření.
Myslí si,
že takto o své
nemoci neuslyší,
a budou předstírat,
že jednoduše neexistuje.
Ale, ona je tam stále,
a zhoršuje se, a zhoršuje.
Kamkoli jdete,
rakovina je s vámi.
K čemu je tedy dobré
utéct od doktora?
Utečete od něj,
protože se bojíte kudly
- jeho operačního nože.
Ale vy si berete
rakovinu sebou,
když utíkáte pryč.
Rakovinu vám nezpůsobil
ten doktor.
Vaše rakovina
nezmizí,
rozhodnete-li se,
nejít už k doktorovi,
když vám určil diagnózu.
Ta rakovina je vaše.
Nesete si ji,
kamkoli jdete.
Je lepší podstoupit
operaci,
a snad
se z toho dostanete.
Jinak, kam
chcete utéct
od své nemoci,

která je uvnitř vašeho těla?
Většina z nás
má dobrý záměr.
Máme mnoho vznešených
a dobrých záměrů.
Ne, že bychom
je neměli.
Máme je, ale nemáme
dost sil je uskutečnit.
Když tedy někdo
udělá něco velkého,
všichni ho oceňují,
„On to může udělat,
díky jeho
nezměrnému požehnutí.“
To je pravda.
Vy víte, že někdy,
když pro mne budete něco
dělat, budete testováni,
a budete mít překážky.
Obvykle jste schopni udělat
jakoukoliv práci.
Je zvláštní, že pro mne
uděláte jen trochu práce,
a naběhnete si
do potíží.
Je to proto,
že nemáme dost zásluh
a požehnané odměny.
Čím více zásluh
a požehnané odměny máme,
tím snadněji
děláme práci pro Mistra,
protože jsme si
zvykli
tuto práci dělat.
Je nám to už
důvěrně známé.
Ani talentovaný člověk
nemůže dělat tuto práci
správně,
není-li na ni zvyklý.
Stejně je to
s naší duchovní praxí.
Pokud jsme nepracovali
pro veřejný
prospěch
v minulých životech,
pak vběhneme
do mnoha překážek,

díky nedostatečné praxi,
přestože jsme velice
ochotni a upřímní,
dělat to v tomto životě.
Náš systém, naše emoce,
a náš duch ještě nejsou
zvyklí sloužit druhým,
zápolí s tím tedy,
když to mají dělat.
Jsou zvyklí na to,
být destruktivní.
Jakmile zmáčknete
knoflík,
spustí se ničení.
Tak to funguje.
Nicméně,
praktikujeme-li
Metodu Quan Yin
delší dobu,
a kultivujeme se,
pak se budeme schopni
usměrnit.
Čím více dobře
meditujeme,
tím více
komunikujeme
s naší vnitřní silou,
tím více Světla vidíme,
více Zvuku slyšíme,
otevřenějšími
a nabitějšími se stáváme.
Budeme
tolerantnější,
a schopni sloužit ostatním.
Pak
nemusíme mít
záměr sloužit.
Příležitost sloužit
přijde sama.
Budeme dělat věci
přirozeně,
aniž bychom vůbec
přemýšleli, co děláme.
Proto říkáme,
že po sebekultivaci,
si můžete vypěstovat
harmonii v rodině,
pak můžete řídit stát,
a budete schopni
uklidnit svět.

V té době bude naše tělo,
naše řeč i mysl
úplně prázdné.
Prázdné neznamená,
že zmizíme,
nebo když nás někdo uhodí,
že nebudeme cítit bolest.
To není prázdnota.
Znamená to, že se jednoduše
nestaráme o to, co máme.
Nezajímá nás
majetek,
sláva a bohatství.
Děláme věci a sloužíme
tak, jak
je to zrovna zapotřebí.
Děláme co je potřeba
udělat,
a pak na to zapomeneme.
Nemáme vůbec žádný motiv.
Samozřejmě víme,
že máme pomáhat ostatním,
protože potřebují naši pomoc.
Ale pomáháme, jako
bychom nepomáhali.
Tak, jak to stojí
v Diamantové Sútře:
„Dávat, aniž bychom dávali,
je pravé dávání.“
Tak to je.
Pomáhat ostatním,
je jako když krmíme sami
sebe, nebo si myjeme ruce,
protože jsou příliš špinavé.
Nejsme moc pyšní na to,
že si myjeme ruce,
nebo, že jíme.
Podobně,
tak to funguje.
Cokoli uděláme,
je jako bychom to udělali
sami pro sebe.
Je to velice přirozené.
Když jíme,
nemyslíme na to,
že jíme,
a vyživujeme sebe.
Jsme na to zvyklí.
Nepraktikujeme-li
duchovně, je jedno

jak dobré záměry
máme, nezáskáme
dobré výsledky.
My, Číňané,
jsme tedy skutečně moudří,
máme pořekadlo:
„Kultivuj sám sebe,
pěstuj harmonii v rodině,
pak řiď národ,
a uklidni svět.“
Nekultivujeme-li
sami sebe,
nemůžeme zvládnout ani
sami sebe,
natož vnést do rodiny
harmonii, nebo vést národ.
To je důvod, proč je náš
svět v takovém nepořádku,
je vněm tolik utrpení
a válek.
Říkám vám, praktikujte
Metodu Quan Yin,
ne opusťte práci
nebo svět,
ale dělejte ji lépe,
služte lépe.
Tak, jak to říkáme v Číně:
„Kultivuj sám sebe,
pěstuj harmonii v rodině,
pak řiď národ,
a uklidni svět.“
Skutečně, když někdo
dosáhne určité úrovně,
bude prázdný,
nebude chtít nic.
Pak může přinést
světu mír.
Nenastane žádný problém,
ať mu svěříte
k vládě
jakýkoliv počet zemí,
nebo ať mu dáte
jakékoliv množství věcí.
Ať mu svěříte
jakékoliv množství peněz,
jistě je použije
jen pro službu ostatním.
On je prostě
nepotřebuje!
Tato osoba je opravdu

dobrym vládcem národů.
Chce-li stále
vládnout národu,
není dost dobrý.
Může národu dobře vládnout,
jen pokud
po tom netouží.
Přijde to prostě přirozeně.
Bude národu vládnout,
pověříte-li ho tím.
Bude to dělat, bude-li moci,
nebo, bude-li to potřeba.
Není to ani tak, že by
nějakou práci neměl rád.
Každá práce je jen
určitý druh služby.
On bude dělat jakoukoliv
práci, bude-li to potřeba,
například, vyřítat podlahu,
míchat beton,
pokládat cihly,
nebo být králem –
vše je to jen určitý
druh práce.
Člověk, který dosáhne
této úrovně, dělá
věci jen proto,
že jsou potřeba,
a ne proto,
že něco chce,
pak bude schopen
řídit jakýkoliv počet
zemí.
Pokud ještě nedosáhl
této úrovně, pak se
nedovede postarat ani o sebe,
natož, abychom očekávali,
že přinese mír
světu.
To je důvod, proč máme
ve světě takový nepořádek,
protože mnozí z nás
dychtí vládnout
národu a světu,
aniž bychom přemýšleli
o našich vnitřních kvalitách
a schopnostech.
Dobrý záměr
je k ničemu.
Je skutečně k ničemu,

nemáme-li ctnost
a duchovní sílu.
Bez ctnosti
a dobrých záměrů,
jsou to jen prázdná slova,
vtip a podvod –
je to k ničemu.
Každý vystoupí, a říká:
„Chci udělat toto,
vést zemi,
pomáhat chudým,
změnit to a tamto.“
Ale oni ještě
nezměnili sebe,
nejsou prázdní,
bez ega.
Tedy vše, co udělají,
jen věci komplikuje,
a zhoršuje.
Někdy nám práce
pro Mistra
pomáhá mnohé pochopit,
a je skutečně obtížné ji dělat.
Je vždy mnohem snazší
dělat jinou práci,
ať je to cokoliv.
Je velice jednoduché
vydělávat peníze.
Může to být obtížné,
ale ne tak obtížné,
jako práce pro Mistra.
Zdá se, že přináší
hodně nesnází,
a že děláte vše špatně.
Ať je váš záměr
jakkoliv dobrý,
děláte to špatně.
Jakkoliv těžce
chcete pracovat,
jakkoliv svědomití
chcete být,
spískáte to.
Jen pak pochopíte
sami sebe,
a množství
vašich překážek.
Já nepotřebuji,
abyste pro mě něco dělali.
Chci, abyste
rozuměli sami sobě,

abyste dali do pořádku
sami sebe,
abyste se stali
pokornější,
měli touhu se učit,
a měnit se
k lepšímu.
Když se staneme pokornými,
budeme se chtít
změnit, přirozeně
pomůžeme také ostatním.
V té době
nebude potřeba, abychom
přemýšleli o pomoci,
nebo abychom
něčím byli nadšeni.
Budeme dělat věci přirozeně,
tak jako když jíme, spíme,
a hrajeme si.
Není nic
tak důležité
a výjimečné.